

* * *

Т. Карбовичу

це як спогад
кожного вечора згадуєш
а потім тиша
як завше
у цьому світі холодно
навіть тоді коли
цвітуть каштани
бо цвіт каштанів холодний
і так кожен день
крізь відчуття цього холоду
навіть біля чужого вікна
де цвітуть каштани

тільки можна відчуті інакше
коли думаєш про тепло...

Весна, 2022

* * *

збуди мене одвічним смутком поля
і я прокинусь дивлячись на те
як птиць земних до себе кличе воля
яка отам де поле золоте

і ця печаль крізь ранок і туман
прокинеться вітрами степовими
та щезне біль твоїх завчасних ран
і вороги помруть печалями твоїми

* * *

Залюблено торкаючи плече
ти думаєш ти просто відчуваєш
і час мина як човен що пливе
і ти живеш а потім теж минаєш

як тлінна мить коли немає світу
як щось чуже – одвічна самота
або це кров яку було пролито
щоб правда відцвітала світова

а ти ідеш та кожна суть чужа
чужі стеги чужі тобі дороги
і мить земна тепер не ожива
і ця земля для тебе чужина

Квітень, 2022

* * *

Вертаюсь до тієї миті
до спротиву душевного ества
коли душа із юності прошита
як згорточок сільського полотна

Душа – складна будова світу
відлуння днів блукає в самоті
і вже печаллю душу не зігріти
і не почути дзвін у самоті

Прокинутись забути сенс буття
і тільки мить зостанеться єдина
на те щоб не відчути каяття
тобі в житті чужа мені людино

Ти не відчула любовців і втіхи
як не відчула горя і біди
прокотиться одне-єдине лихо
але українське серце омине...

Березень, 2022